

Kirjoituskilpailuun lähetettyjä tekstejä

Vuonna 2008 pidettiin Kirjoituskilpailu lapsille ja nuorille. Järjestäjänä oli Espoon kirjailijat — Esbo Författare ry. Tehtävänannossa pyydettiin osallistujia lähettämään tekstinsä sähköpostitse minulle, joka olin silloin yhdistyksen puheenjohtaja ja kilpailun käynnistäjä. Teksteistä luvattiin, että ne voitaisiin mahdollisesti julkaista. Nyt tämä mahdollisuus toteutuu. Opettajien toivomuksesta tämä tiedosto sijoitetaan Äidinkielen Opetustieteen Seuran sivustolle, jolloin niitä voidaan käyttää luovan kirjoittamisen kursseilla. Kun EK:n sivut valmistuvat, ne siirretään sinne.

Katri Sarmavuori

Kirjoituskilpailu lapsille ja nuorille 2007—08

Espoon kirjailijat — Esbo Författare ry. ja Länsiväylä järjestävät keväällä 2008 kirjoituskilpailun, johon kaikki espoolaiskoulut (alakoulun 3. luokasta lähtien) voivat osallistua. Opettajien toivotaan jakavan aiheet oppilaille ja heitä pyydetään kirjoittamaan aiheista äidinkielen ja kirjallisuuden tunnilla (aikaa voi käyttää 1—2 tuntia sekä tekstin työstämiseen niin paljon kuin halutaan, jotta oppilas on tekstiinsä tyytyväinen ja opettaja katsoo kirjoitusasun hyväksyttäväksi). Valmiit tekstit lähetetään A4-kokoiselle konseptipaperille käsin puhtaaksi kirjoitettuina tai tekstinkäsittelylaitteella kopiopaperille tulostettuina. Minimimäärä on yksi liuska, maksimimäärä on 8 liuskaa. Paperiin merkitään koulun nimi, oppilaan nimi ja luokka (lukion opiskeluvuosi). Kirjoitukset lähetetään 21.4. mennessä prof. Katri Sarmavuorelle, Piilopolku 3 A 1, 02130 Espoo. Palkinnot jaetaan kevätkuuhlassa. Mahdollisimman monen toivotaan osallistuvan. Kilpailussa on sarjat (3.-4. lk., 5.-6. lk., yläkoulu ja lukio). Oppilas voi otsikoida aineen annetun otsikon mukaan tai keksiä oman otsikon.

1. Espoo kotikaupunkina — hyviä ja huonoja puolia.
2. Miksi Espoossa kannattaa /ei kannata asua?
3. Jos olisin kirjailija, millaisen tarinan haluaisin kertoa Espoosta?
4. Mitä toivon kirjailijoiden kertovan Espoosta?
5. Viestini kaupungin päättäjille
6. Kirjoita tarina, joka sijoittuu Espooseen
7. Kirjoita novelli, joka sijoittuu Espooseen
8. Kirjoita pakina, joka käsittelee Espoota
9. Kirjoita runo Espoosta
10. Vaikuttava espoolaiskirjailijan teos
11. Mitä kertoisin ulkomaalaisille Espoosta
12. Koulutieni
13. Pihamme eri vuodenaikoina
14. Hölmöläisten kylän ajatellaan olevan Bembölessä. Heille sattuu ja tapahtuu jos jotakin. Kommellukset tai ongelmat ratkeavat lopulta nokkelan Matin tai jonkun muun avulla, jolloin tulos voi olla entistä mahdollisempi. Kerro hölmöläistarina, jossa kylän väki joutuu pulmalliseen tilanteeseen. Ratkaise ongelma entistä hölmömmiin tai viisaammin. Keksi itse otsikko!
15. Vapaa aihe. Keksi itse otsikko!

Vain osa kilpailuun osallistuneista lähetti tekstinsä sähköisesti, joten valitettavasti suurin osa niistä puuttuu. Jotta lukija saisi kuitenkin jonkinlaisen käsityksen kokonaisuudesta, kerron kilpailun aiheet, tehtävänannon ja tulokset eli palkintosijoille yltäneet nuoret.

Kirjoituskilpailu lapsille ja nuorille 2008

PALKINNOT

Viides- ja kuudesluokkalaisten sarja

I palkinto

Saija Pulkkinen: Malorotsin kirous
Ymmerstan koulu 5 B

II palkinto

Surosh Javadi: Espoon hyviä ja huonoja puolia
Keski-Espoon koulu 6 B

III palkinto

Reine Pint: Runo Espoosta
Keski-Espoon koulu 5 B

Yläkoulun sarja

I palkinto

Janne Mäkitalo: Pirunkirja Leppävaaran kirjastossa
Kilonpuiston koulu 7 A

II palkinto

Maiju Miettinen: Espoo kotikaupunkina
Pohjois-Tapiolan koulu 9 D

III palkinto

Inkeri Nuortie: Tarinoiden Kaitaa
Kaitaan koulu 9 C

IV palkinto Tiia Kähärä: Omenan silta

Olarin koulu 9 A

Lukiolaisten sarja

I palkinto

Laura Nenonen: Esko ”Espoo” Poolakka
Tapiolan lukio

II palkinto

Katri Linjama: Arkipäivän taikaa Tapiolassa
Tapiolan lukio

III palkinto

Malena Lahtimies: Kypärälukko
Haukilahden lukio

Neljäs- ja yhdeksäsluokkalaisten tekstejä

I palkinto

Saija Pulkkinen: Malorotsin kirous

Sari käveli pitkin kadun vartta kohti kuninkaantien varrella olevaa kotiaan. Huoh, että oli tylsää! Koulussa opettaja oli käsenyt kaikkia tekemään tiedeprojektin ensiviikon maanantaihin mennessä. Mistä hän nyt sellaisen keksisi? Viimein hän saapui kotiovelleen. Sari kaivoi avaimet taskustaan. Ennen kuin hän olikaan työntänyt avaimia lukkoon, ovi räpsähti auki. Sarin isovelji Mika virnuili hänen edessään.

– No, miten päiväsi on mennyt? Mika kysyi rakastettavasti.

– Hyvin, Sari tiuskaisi. Että Mika oli rasittava. Tämän ylimielisyys raivostutti Saria. Mika ei vain sitten millään tajunnut että Sari ei ollut enää mikään pikkutyttö.

– Teenkö voileivät? Mika kysyi.

– Ihan miten vaan, Sari huokaisi. Hän marssi huoneeseensa. Ja nyt tiedeprojektin kimppuun. Sari istahti pöytänsä ääreen. Hän otti laatikostaan paperinipun. Ja ennen kuin hän huomasi, niissä oli kaikenlaisia merkintöjä.

– Nyt pitää mennä johonkin, jossa on paljon, paljon rakennus tarvikkeita. Sari kiiruhti autotalliin, jossa hänen isänsä rakenteli vapaa-ajallaan kaikenlaista. Sari huomasi heti rautalevykasan. Isä on käsenyt minua panostamaan koulun käyntiin, Sari ajatteli. Ei hän varmaan suutu jos otan tästä muutaman. Vai vain muutaman? Kolmen tunnin aherruksen jälkeen Sari oli saanut jättikengän valmiiksi. Kyllä, se todella oli iso kenkä. Sen vasemmassa reunassa oli tikapuut joita pitkin pääsi kipuamaan ohjaamoon. Siellä oli kaikenlaisia ja kaiken värisiä nappuloita ja ohjaustanko. Siellä oli mukava penkki pehmusteinen. Siten olisi mukavampi ohjata. Kengän pohjassa oli supervieterit, joilla kenkä hyppisi korkeuksiin. Sari oli löytänyt kaksi isoa uimapatjaa, joten kengällä voisi tarvittaessa mennä veden päällä. Sari oli ylpeä luomuksestaan. Nyt hän saisi ainakin kiitettävän. Papereiden mukaan kengän ohjaimien pitäisi toimia, mutta Sari ei uskaltanut kokeilla sitä täällä autotallissa. Jostain kuului murinaa. Sari kuulosteli tarkemmin. Murina kuului uudestaan ja nyt voimakkaammin. Saria alkoi naurattaa. Hän oli ollut niin työn touhussa, että oli unohtanut mennä syömään leivät. Toivottavasti Mika oli tehnyt niistä isoja. Kun Sari saapui keittiöön, häntä odotti kauhea näky: Kaikki oli sikin sokin pitkin lattiaa ja pöytiä. Ikkuna oli auki eikä Mikasta näkynyt jälkeäkään.

– Mika, Sari kutsui varovasti. Ei vastausta. Äkkiä Sari oli varma että hän tarvitsisi jättikengänsä ja nopeasti.

Sari avasi varovasti silmänsä. Mikään ei ollut muuttunut kymmenen sekunnin aikana. Keittiössä vallitsi sama sotku kuin äskenkin. Saria alkoi pelottaa. Entä jos se jokin, tai jotkut, sieppaisivat hänetkin? Vapisten Sari tarttui kännykkäänsä ja näppäili kaverinsa Katrin numeron.

– Haloo, Katri vastasi.

– Hei, minä täällä, Sari.

– No, moi. Mitäs sinä?

– Kuule, voisitko tulla tänne ja vähän äkkiä sittenkin?

– Mikä hätänä? Katri hämmästytti Sarin hätäntynyttä ääntä.

– Mika on siepattu salaperäisesti ja minusta tuntuu että sieppaaja ei ole ihan tavallinen, Sari selitti.

– Hmm, Katri harkitsi hetken, yhden sekunnin. – Tulen sinne heti, hän päätti.

– Voi kiitos, sinuun voi aina luottaa, Sari hihkuu kiitollisena. Vajaan kymmenen minuutin kuluttua ovikello soi. No Katri se siellä. Sanaakaan sanomatta vakavan näköiset ystävykset, kiiruhtivat keittiöön.

– Vau, Katrilla pääsi. – Minun äitini ainakin saisi hepulin jos näkisi tällaisen kaaoksen. Sari huokaisi:

– Siinä se onkin. En tiedä miten selitän tämän vanhemilleni.

– Ja sinusta tästä ei kannata kertoa vielä heille, Katri jatkoi mietteliäänä.

– Niin juuri, Sari täydensi. Leimahtava valo sokaisi heidät hetkeksi. Tyttöjen edessä oli pieni valo pilkku joka leijaili autotalliin, missä Sarin jättikengä oli. Sari ja Katri ryntäsivät valon perään. Kun he avasivat autotallin oven ja kurkistivat sisään, heidän suunsa loksahdivat auki. Jättikengän vieressä oli sinertävä

valopyörre, jonkinlainen portti.

– Tule, mennään! Katri huusi innoissaan ja kiipesi jättikenkään.

– Oletko nyt ihan varma? Sari kysyi.

– Hei haloo, Mika saattaa olla tuolla jossain. Katri intti.

– Miten tämä toimii... Sari huokaisi. Kai se pakko oli mentävä. Ei Katri kuitenkaan osaisi käyttää jättikenkää.

– Iik! Tytöt kiljaisivat yhdestä suusta kun he ikään kuin tipahtivat pyörteestä jollekin oudolle haisevalle kivikovalle hiekalle. Sari ja Katri kohottivat päätään. He olivat saapuneet vanhaan kylään, jonka sokkeloisilla teillä vaelteli outoja huppupäisiä tyyppejä.

– Anteeksi, tytöistä rohkeampi Katri kysyi eräältä ohi kävelevältä mieheltä. – Putosimme sellaisesta pyörteestä tänne ja haluaisimme vain kysyä, että missä olemme? Kun mies ei vastannut Katri alkoi jälleen kysellä. – Oletko nähnyt viisitoistavuotiasta poikaa, jolla on rusehtavat hiukset? Mies kääntyi hämmästyneenä Katriin päin, sitten hän huusi muille kyläläisille jotain vieraalla kielellä, jotain joka ei tiennyt hyvää...

Sari ja Katri katsoivat hämmästyneinä kun huppupäiset oliot juoksivat heidän luokseen. Katri ja Sari eivät ehtineet tehdä mitään ennen kuin oliot olivat piirittäneet heidät keihäineen.

- ”Merkur valtish tu mehr”, yksi heistä sanoi.

– Häh, pääsi Katrielta.

- ”Merru rulee”, sanoi tukevin olioista. Mitä nuo ovat ja mitä nuo tahtovat? Mietti Sari. Eivät he kai hyvää tarkoittaneet. Enempää ei Sari ehtinyt ajatella, sillä hänet tungettiin väkisin suureen kangassäkkiin.

– Apua! Sari kiljui ja potki, mutta mikään ei tuntunut auttavan. Sari näki vilauksen Katrista jolle laitettiin käsiraudat, sitten kaikki pimeni.

– Köh, köh, yski Sari kun tämä päästettiin pois säkistä. Sari veti säkin päältään ja heitti sen huoneen nurkkaan. Huoneen? Sari tajusi olevansa vankityrmässä. Ja aivan Sarin vieressä seisoj komea nuori poika, ehkä kolmen- tai- neljäntoista vanha. Hänellä oli punertavat hiukset ja jonkinlainen haarniska päällä.

– Ku-kuka olet? Sari sopersi.

- ”Lareli”, olen Mailo, Morotson kylästä.

– Ai...

– Tulin pelastamaan sinut. Aikaa on vähän ja tehtävää paljon.

Sari oli kuin puulla päähän lyöty.

– Mitä haluat minun tekevän? Sari kysyi.

– Oletan kuullut Malorotsin kirouksesta?

– Ei, en ole.

– No, kauan sitten malorotsin linnassa eli vanha kunigatar. Hänen arvokkain aarre oli pääkallo koru. Juuri kun kuningatar oli matkalla tekemään rauhan sopimusta naapuri kylän kanssa, rosvot hyökkäsivät hänen kimpuunsa. He veivät ainoastaan pääkallokorun. Tästä raivostuneena kuningatar langetti linnansa ylle kirouksen, jota kukaan ei ole vielä voittanut.

– Tuota miten tämä liittyy minuun? Sari kysyi.

– Paljonkin, Mailo vastasi. – Nyt Malorotsia hallitsee Larelotsi joka haluaa epätoivoisesti purkaa kirouksen.

– Miksi? Sari kysyi.

– Koska se, joka kirouksen purkaa saa ikuisen elämän. Kirouksen purkamiseksi tarvitaan seitsemän korua ja Larelotsilla on kuusi. Yksi puuttuu.

– Minun koruni Sari henkäisi.

– Niin juuri, Mailo sanoi. – Oletko valmis ottamaan riskin? Mailo jatkoi välittämättä Sarin kauhistuneesta ilmeestä - ja auttaa kyläläisiä? Kirous pitää estää. Saria ällötti koko ajatus uudesta seikkailusta, mutta hitaasti hän nyökytti päätään.

– Hyvä, Mailo sanoi. – Nyt tartu käteeni ja matkaamme Malorotsin linnan puutarhaan.

Puutarhassa on kaunista, ja kukat tuoksuvat. Sari ja Mailo saapuivat Malorotsin linnan puutarhaan jollain

oudolla lentävällä vehkeellä.

– Tule, jatketaan matkaa, Mailo kehotti ujoa ja epävarmaa Saria.

– Onko pakko? Sari kysyi.

– On, nyt tulet, Mailo sanoi yrittäen pysyä kärsivällisenä. Sari lähti epävarmana Mailon perään.

Kävellessään Sari katseli tarkkaan ympärilleen: pensaat notkuivat ruusuja ja kaikkialla oli kauniita jättimäisiä kukkia. Sari pusersi pääkallokorunsa nyrkkiin. Häntä pelotti enemmän kuin koskaan. Sari siirsi katseensa eteen. Mailo oli hävinnyt! Sari katseli hätäntyneenä ympärilleen. Painostavan hiljaisuuden katkaisi jokin outo nariseva ääni. Ennen kuin Sari oli ehtinyt tehdä mitään, hän putosi jo mustaan kuiluun. Niin, se oli jonkinlainen kenttä, musta kettä. Sari antoi katseensa kiertää pitkin tilaa. Se oli pelkkää tyhjyyttä.

– ”Mario tuer falat”, sanoi ihan selvästi miehen ääni.

– Larelotsi, Sari henkäisi, tietämättä mikä sai hänet tekemään niin.

– Aivan lapsoseni, aivan, ääni vastasi

– Mitä haluat? Sari huusi tyhjyyteen.

– Taistella pääkallokorustasi, Larelotsi vastasi.

– Kirouksenko takia?

– Juuri niin. Sarin eteen ilmestyi huppumainen olio. Tämä veti hupun pois silmiltään. Alta paljastui kosmiset kasvat ja pitkät hiukset. Silmissä tuikki vaarallinen katse.

– Minä en pidä sinusta! Sari ilmoitti.

– Hyvä, Larelotsi sanoi ja nosti Sarin ilmaan hohtavalla säteellä. Sarin tuli sekä kuuma että kylmä. Häntä sattui koko ruumiiseen. Pääkallo koru alkoi hehkua.

– Lopeta! Sari kiljaisi ja säde lakkasi. Kumma kyllä Sari ei mätkähtänyt maahan, vaan leijaili siihen kuin höyhen.

– Ja nyt kuole kurja! Sari huusi, osoitti Larelotsia pääkallokorullaan ja pufh, Larelotsista oli jäljellä vain pieni nokikasa. Oliko Larelotsi nyt voitettu? Sari ei ollut ihan varma. Vaikka Saria väsytti, olo oli hyvä. Sari sulki silmänsä. Nyt hän kaipasi vain lepoa...

Kesti tovin ennen kuin Sari suvaitsi herätä. Kun Sari avasi silmänsä, hän näki Mailon virnistelevän naaman.

– Sinä teit sen, poika hihkaisi. – Sinä voitit Larelotsin. Mailo auttoi Sarin seisomaan. Tyttö katseli ympärilleen. He olivat jälleen Malorotsin puutarhassa, mutta kaikki oli paljon kauniimpaa. Ja tuolla seisoi jättikenkä itse komeudessaan ja sen vieressä hymyilevä Katri.

– Katri! Sari huusi ja syöksyi ystävänsä kaulaan.

– Miten ihana nähdä sinua, Katri sanoi onnellisena.

– Et ikinä arvaa mitä kaikkea olen kokenut, Sari touhotti.

– Tiedän ainakin puolet, Katri hymyili.

– Mailo kertoi minulle. Sari vilkaisi Mailoa.

– Mihin sinä katosit? Sari kysyi syyttävästi häneltä.

– Saat vielä joskus tietää... Mailo sanoi salaperäisesti. Äkkiä tuttu valopilkku ilmestyi tyttöjen eteen.

– Pääsemme kotiin! Katri huudahti. Sari katsoi vuorten takana olevaa auringonlaskua.

– Entäs Mika? Sari kysyi vaimeasti.

– Ups, Katri mumisi. Hän oli kokonaan unohtanut matkan syyn. Mailo silitti Sarin kullanvaaleita hiuksia.

– Hän on kotona, Mailo vastasi. Sen kuultuaan Sari katseli vielä hetken Malorotsin puutarhaa haikeana.

Tuntuisi kauhealta jättää tämä kaikki. – Tule jo, Katri huusi jättikengän luota.

– Hyvästi, Sari mutisi, eikä estänyt kyyneltä vierimästä poskelleen.

Illalla Sari nojasi kotinsa parvekkeen kaiteeseen. Kaikki oli sujunut hyvin. Äiti ja isä saapuivat kotiin samoihin aikoihin kuin Sarikin, Mika oli löytynyt sängyltä lukemasta lehteään, ja keittiö oli putipuhdas. Mikä parasta, Mika ei muistanut tapahtuneesta mitään. Sari katseli auringonlaskua. Hänen mieltänsä kalvoi ikävä. Sari kaipasi Mailoa, Malorotsia ja jopa Larelotsia, olihan hänkin liittynyt Malorotsiin. Sari sulki silmänsä. Uudet seikkailut odottivat kulman takana. Tulevasta ei koskaan voisi tietää.

II palkinto
Surosh Javadi

Espoon hyviä ja huonoja puolia

Espoossa on kaunis luonto, joka on täynnä kukkia, pensaita ja pikkueläimiä, niin oravia kuin hiiriä. Täällä on myös kauniita puita ja omenapuu ja vaahtera sekä kauniita järviä. Espoossa on hyviä urheilukenttiä ja -halleja. Espoossa on myös paljon jalkapallokenttiä. Paras jalkapallokenttä minun mielestäni on Laaksoahdessa. Sinne pääsee bussilla ja junalla. Laaksoahden hallin vieressä on myös kuntorata ja jäähalli. Espoossa on hyviä kouluja, joista Keski-Espoon koulu on minun mielestä paras, koska käyn itse siellä koulua.

Espoon kouluissa on hyviä opettajia, jotka selittävät asioita niin, että kaikki ymmärtävät sen. He huolehtivat oppilaista. Joissain kouluissa on jopa psykologi. Espoon koulut ovat isoja, erittäin isoja.

Espoossa on hyviä ihmisiä. He auttavat toisiaan, jos jollain on joku ongelma. Täällä on paljon ulkomaalaisia, kuten somalialaisia, kosovolaisia, iranilaisia, irakilaisia, turkkilaisia, virolaisia ja venäläisiä. Minun mielestäni on hyvä, että täällä ei ole vain suomalaisia. Se olisi tyhmää, jos Espoossa olisi vain suomalaisia, siitä tulisi tylsää. Hyvä, että Espoossa ei ole niin paljon rakennuksia. Jos Espoossa olisi paljon rakennuksia, ei olisi luontoa ja mihin me tehtäisiin meidän majat.

Espoossa on myös kauniita paikkoja, jossa voi kerätä mansikoita ja marjoja. Paras paikka kerätä marjoja on Oittaa lähellä oleva alue, jossa voi itse poimia marjoja ja mansikoita. Sinne pääsee bussilla tai omalla autolla. Espoon lähellä on myös paljon huvipuistoja. Kuuluisin on varmaan Linnanmäki. Vuodessa siellä käy varmaan puoli miljoonaa ihmistä. Itse olen käynyt siellä vain neljä kertaa.

Espoossa on erittäin hyviä uimahalleja, Kuninkaantien uimahalli ja Tapiolan uimahalli. Espoossa on enemmän uimahalleja, mutta en muista niiden nimiä. Espoossa on hyviä jalkapallojoukkueita niin kuin Ebk, Eps, Grani, Fc Honka ja Vantaan jalkapalloseura.

Minun mielestäni Espoossa on paljon kodittomia ja humalaisia. Minulla ei ole mitään heitä vastaan, mutta en ymmärrä, miksi he käyttävät kaikki rahansa alkoholijuomiin. Nykyään jopa nuoriso polttaa ja juo alkoholijuomia. Jotkut varastavat kotoaan sytkäreitä, että he voivat sytyttää tulta ja tupakkansa. Jotkut myös varastavat vanhemmiltaan alkoholijuomia ja ottavat vanhemmiltaan lompakosta rahaa.

Kodittomia näkee yleensä Espoontorilla ja jossain baarien lähellä. Espoontori on Espoon keskuksessa. Sinne pääsee bussilla, junalla ja omalla autolla. Espoossa liian monet ihmiset polttavat tupakkaa. Aina kun menen heidän ohitse, pidän henkeäni ja menen nopeasti ohi. En lähtisi täältä, koska täällä on parhaat kaverit, perhe ja erittäin hyvä koulu.

Pihamme eri vuodenaikoina

Minkälainen teidän piha on eri vuodenaikoina? Meidän piha ei ole mikä tahansa piha silloin, kun on kyseessä vuodenajat. Se muuttuu todella huomattavasti eri aikoina. Yleensä kaikki joille kerron pihastamme, hämmästelevät ja yleensä ja halveksivat. Minä en ainakaan häpeä sitä, että pihamme ei ole samanlainen kun tavalliset pihat. Olen suorastaan ylpeä siitä, miltä pihamme näyttää.

Mistä aloittaisin? No, vaikkapa talvesta. Se kylmä ja hyytävin vuodenaika. Erikoisin kaikista meidän pihamme vuodenaajoista. Silloin kun ensilumi sataa pihallemme, taivas muuttuu jäänkuultavaksi. Aivan kuin peiliksi. Lumihiutaleista erottaa jopa erilaisia kuvioita. Aika ihmeellistä vai mitä? Kun loputkin hiutaleet ovat sataneet maahan, se alkaa kimmeltää kaikissa sateenkaaren väreissä. Todella lumoavaa! Eläimiä ei hirveästi näy, mutta ainakin yksi eläin saapuu jopa pohjoisnavalta asti. Se on jääkarhu. Emme tajua miksi juuri se saapuu meidän pihallemme. Ehkä se johtuu siitä lammesta joka on varmaan jääkarhun mielestä todella jäätävän kylmää. Ihme ja kumma, pakkasta ei juurikaan meidän pihallemme ole. Se on todellakin hyvä asia. Ulkona voi temmeltää vaikka kuinka monta tuntia.

Mikä on sitten seuraavaksi? Ainiin, se hyvin tylsä syksy. Meillä taas syksy on vain yksinkertainen, kuin muillakin. Tai siis, ei ihan. Se on huomattavasti kylmempi vuodenaika kuin talvi. Pakkasta on jopa 15°C! Vaikka lumet ovat sulaneet, olo on kuin tavallisessa talvessa. Tekemistä ei juurikkaan ole, kun uloskaan ei voi mennä kylmyyden takia. Koulukaan ei ole auki syksynä. Ihmeellistä eikö totta? Sadetta saattaa tulla aika paljon, siksi tulvat ovat varma tapaus meidän pihamme syksyssä.

Seuraavaksi on kevät. Silloin kukat kukkivat ja lohikäärmeet lentelevät taivaalla. Mutta miksi? No, koska keväällä on niiden munimiskausi. En tajua sitäkään, miksi juuri meidän pihalle pitää munia. Varsinkin jos kyseessä on lohikäärmeen muna. Uiminen on ihan mahdollista, mutta vesi ei ole ehkä tarpeeksi lämmintä. Vesi on vain 16°C. Kauhean kylmää ainakin minulle. Yleensä meidän lammessa ei ole tilaa uida keväisin, koska lohikäärmeet ovat melkein aina pulikoimassa siellä. Todella ärsyttävää.

Ei viimeinen eikä vähäisempi, siis kesä. Lempi vuodenaikani koko tässä vuodessa. Miksi juuri kesä? Silloin on ihanan lämmin ja raikas ilma. Erikoista meidän pihamme kesässä on se, että kun lämpötila alkaa nousta, alkaa takapihallemme kasvaa palmuja ja kaktuksia. Kamelitkin saapuvat saharasta asti. Ei tuossa mitään järkeä kyllä ole, mutta erikoisen siistiä se on. Lampi muuttuu tavallaan keitaaksi, koska sen vieressä olevassa purossa alkaa virrata raikasta ja kirkasta vettä. Ihan juomakelpoista.

Tässä se nyt sitten oli. Meidän pihamme eri vuodenaikoina. Vaikka ne ovat erilaisia kuin muut vuodenajat, pidän siitä silti ja olen ylpeä siitä. Haluaisin kyllä, että niissä olisi ehkä vähän jotain normaalia. Ei se nyt ole muutettavissa. Kerran kun se on tehty, se on tapahtunut. Odotan aina innolla tulevaa vuodenaikaa, enkä vaan valita niistä. Toivottavasti myös tekin voitte nauttia ihanista vuodenaajoistanne.

Emma Aslamo 7D 14.1.08 Kilonpuiston koulu

Kaiken se kestää

Hyytävä viima liiteli jäisillä siivillään pienkerrostalon katolla makaavan miehen sieraimiin. Katto oli kylmän aamukasteen peittämä ja tuuli runteli puitten kuivuneita latvoja. Katon korkeudelta näki, kuinka yksinäinen L-juna lipui hiljaa juna-asemalle, jonka puolivaloisessa kyltissä luki Kilo. Ilma tuntui raa'alta jäätyneissä näpeissä ja tuuli pisteli posket ruvelle.

Silmien avaaminen kirveli. Meikit olivat valuneet poskille ja vuoranneet ruskeat silmät umpeen. Silmät tuntuivat kuivilta kuin auringossa makaavat valkeat rantakivet. Hän olisi tehnyt mitä vaan, että siniset tyrskyt olisivat viimein lyöneet kivet kosteiksi. Jalkoja puudutti ja toinen korkokengistä oli kadonnut. Hyvä vaan, ne puristivat känsäisiä jalkoja.

Hän nousi istumaan ja alkoi kaivaa povitaskuaan. Pumpulipallot tippuivat nahkatakin sisään, jonka vuori oli repeillyt. Tupakka-aski tuntui siltä, kuin se olisi liimattu kiinni. Sormet eivät totelleet ja muovikynnet irtoilivat joka liikkeestä. Lopulta aski aukesi ja hän sai tupakan huuleensa. Sytyttäminen oli vaikeaa mutta sen arvoista. Hän antoi tupakan levätä rohtuneilla huulillaan.

Savu meni silmiin ja sai silmät itkemään. Kädet hän yritti työntää taskuihinsa, mutta toinen käsi ei liikkunut mihinkään. Olo oli kuin krapula-aamulla ilman mehua tai limpparia. Tavallaan suretti. Kipu tuntui samalla tavalla kuin edellisiltana. Kipu oli päivä päivältä väsyneempi ja kovempi. Kunnon tanssit naapurikaupunginosan kapakassa kello kahdentoista jälkeen. Puhelin hukkunut. Hänen vatsaansa väänsi. Sisuskalut olivat varmaan hypänneet kurkkuun ja jääneet sinne kiinni. Nälkä ei ollut, siitä piti huolen Siwan muovipussi, joka makasi hänen takanaan.

Herään mopin hiljaiseen kuiskailuun. Siivoaja luuttuaa lattioita läpimäriksi. Mulla ei ole vaatteita. Vasta nyt mä muistan kuinka eilen juhliittiin. Tapasin sen hyvännäköisen muijan, mutten muista sen nimeä. Nousen lattialta, oon ilmeisesti sammunut lattialle oksennuksen päälle. Aika normaalia, raahaan kylmän vartaloni suihkuun. Suojelen mun kriittisimpiä paikkoja, ettei ikkunan takana olevat ostavat asiakkaan nää mua ilmaiseksi. Kylmä vesi saa mun ihon kananlihalle. Nyt mä muistan sen muijan nimen.

Siinä naisessa oli jotain erilaista, jotain vahvaa kuin miehessä. Hänen vartalonsa oli kankea, paksu ja lihaksikas, rinnat olemattomat. Mä mietin, kuinka hän muistutti monella tapaa miestä. Muistan, kun suutelin hänen kanssaan likaisella sohvalla, johon oli kaatunut kahden vuoden juomat. Se tuntui kohtalokkaan hyvältä ja oikealta.

Kun pääsen suihkusta vedän firman aamutakin päälleni. Kello on varmaan jotain kaksitoista. Haen krapulabissimeä naapuri-Alepasta, ja huomaan muutaman muunkin heikkokuntoisen turvautuneen aamujuomaan Gallerian edustalla. Vedän muijille tiukan treenin, koska edessä on tärkeä ilta. Joku on päättänyt järjestää polttarit meidän baarissa. Tuleva sulhanen saa parasta kyytiä ikinä, siitä pitää huolen mun kaverini Mara.

Vedän vaaleat hiukseni ponnarille. Katselen peilistä tuijottavaa 20-vuotiasta naista. Silmät ovat isot ja ne näyttävät siltä kuin tulisivat päästäni ulos. Tummat silmänympärykset kielivät valvotuista öistä. Täydellinen huora, minä. Minä jota myydään kolmetoistavuotiaana. Minä joka olen oikeasti kaksikymmentä. Viillettyäni käsivarsiani purskahdan itkuun.

Mies katseli nahkatakissaan ikkunan takaa, kuinka huorat nostelivat tyhjiä laseja pöytäliinoilta tiskin taakse ja sieltä uusia taas telineeseen roikkumaan. Yksi naisista tuli ulos, hänen vaaleat hiuksensa olivat

kiillottomat ja näyttivät siltä kuin olisivat tehneet itsemurhan aikapäiviä sitten. Nainen näytti hänestä hyvin tutulta. Hän tunnisti kapean vyötärön ja hoikan takamuksen. Täydellinen huora, nainen, jonka hän tahtoi omistaa, mutta myöhemmin. Apteekki oli onneksi lähellä. Kävely tuntui kivuliaalta eilisten korkokenkien takia. Kipeät rakkulat saivat kyytiä, kun hän osti apteekista niiden hoitoon tarkoitettun laastaripaketin.

Kylmä ilma sai kivun rinnassa turtumaan. Pieniä vesitippoja tippui taivaalta suoraan kaivoihin ja katuojiin. Tuntui kuin vaatimattomalla tihkusateella ei olisi asfalttikaupungissa mitään tarkoitusta, talonmiehet kastelivat harvat kukkapuskat ja raahasivat puille tekoaurinkoa minkä ehtivät. Koko kaupungista oli tehty sairaala, teho-osasto, jossa kaikki jonottivat pääsyään lääkärille, kipsattavaksi, tutkittavaksi tai leikattavaksi. Mutta totuus oli, ettei ketään voinut auttaa. Ihmiskunta oli hänestä mätä.

Hän suunnitteli menevänsä sinä iltana uudestaan baariin tapaamaan teinihuoransa. Hän muisti, kuinka hän oli pienenä pukeutunut äitinsä mekkoihin ja stringeihin ja kokeillut huulipunaa. Tämän jälkeen hän oli mennyt suutelemaan silloista tyttöystävänsä. Tytön nimestä hän ei ollut varma, eikä välittänytään. Hänen elämänsä oli palasina, ahdistus kaiversi syviä haavoja lihaksikkaisiin ranteisiin. Ainoastaan meikki tai naisen läheisyys sai hänet onnelliseksi. Mutta omana itsenään häntä ei kukaan varmasti huolisi. Arpinen naama sai jopa pikkulinnun suunniltaan. Kädet olivat raadellut: näytti siltä kuin ne olisi jätetty kolmen nälkäisen leijonan kaluttavaksi. Hän ei osannut kuvailla tunteitaan huoraansa kohtaan, ne olivat sekavat. Itsekään ei pystynyt myöntämään, että odotti tyholtä vain sitä tiettyä, mutta halusi silti tavata tytön. Puhua. Mutta ei omana itsenään, ei näin.

Mulla on kamala kiire, pakko päästä kuselle ja vielä meikatakin. Tummat silmänympärykset tarvitsevat oikeasti suuren määrän puuteria mennäkseen piiloon, muut tytöt tarvitsevat vaatteet ja kaikkien hiukset pitää laittaa. Meidän baari aukee joka ilta kello yhdeksän. Kaikki asiakkaat valittavat tosi usein myöhästä avautumista, mut who cares, me tytöt nukutaan aina päivisin tai vedetään treenejä. Öisin biletetään kuin pienet eläimet. Mä laitan vielä nahkarannekkeet käsiin, ettei kukaan näkis mun ranteita. Vasta sitten, jos joku sanoo arpien olevan seksikkäitä, niin ei muuta kuin ranteet esiin ja hoitamaan työt. Ei se ole kuin pomon määräys. Laitan vielä läpinäkyvän topin ja nahkaiset housut. Ketjuja ja käsirautoja.

Joskus musta tuntuu, että haluisin kuolla, mennä pois. Silti en voi jättää tätä firmaa, tää on jotenkin sitä mitä mä tahdon tehdä ja olen tässä omituisella voimalla kiinni. Vaikka tää on vain säällittävä kusinen mesta ankealla asemansseudulla Leppävaarassa, ei todellakaan mikään luksusyökerho. Ihmissuhdetaidottomien kaljamahojen, naisenpelkoisten reppanoiden tai piiloaggressiivisten sadistien tyydytyspaikka, jossa naisia näkyi asiakkaina harvoin. Mua loukkaa vain se, että mua myydään kolmetoistavuotiaana. Esitän joka ilta kikattavaa teinityttöä. Kaikkihan tahtoo teinipillua, pomo sanoo aina. Silti se loukkaa: mä olen vain lelu, lelu, jota voi kerran käyttää jos tahtoo, mutta joka palautetaan takaisin omistajalle. Aina lainassa, varattu tai liian väsynyt. Ihan sama, mutta pomoakin pitää välillä miellyttää. Silloin olen sille vain rakas Erika. Sen edesmennyt vaimo oli Erika. Ja mä olen sille kerran viikossa joku onneton edesmennyt.

Pukeutuminen oli vaikeampaa kuin oli yleensä ollut. Mekko tuntui makkarankuorelta ja rintaa alkoi pistää. Häntä pelotti kaiken aikaa, että tekokynnet eivät pysyisi kiinni, pumpulit ja geelitoppaukset tippuisivat paidan sisältä tai joku huomaisi hänen sukukalleutensa. Hän lähti räkäisestä kerrostaloasunnosta kohti baaria, joka sijaitsi vain muutaman minuutin bussimatkan päässä. Tiellä oli sorainen mikä sai korkokengillä kävelyn tuntumaan keinuvalta. 110T oli kerrankin ajoissa, eikä kukaan vilkuillut häntä kummeksuen. Hän sytytti savukkeen heti baarin ovella. Punaiset valot välkkyivät sisältä päin. Joka puolella näkyi tanssivia pareja ja oksentelevia juoppoja, vakiokävijöitä. Sisustus oli tummaa puuta. Penkkejä oli seinien vieressä varmasti kilometrin verran. Hän tunnisti melkein kaikki huorat, jotka vähissä vaatteissaan loikkivat päin strippitankoja ja miehiä. Hän oli yksin, kukaan ei edes katsonut häntä. Yksi huora käveli häntä kohti nostaen leikkisästi hameensa helmaa. Mies käänsi

katseensa pois ja jatkoi matkaansa tupakkaa imien ihan baarin perälle, jossa istui neulatyynyiltä näyttävä nainen.

Mara on kipeänä, mä joudun hoitelemaan sen tulevan sulhasen. Se pistelee aluksi hädissään vastaan, mutta mä saan sen kuitenkin tulemaan mun työhuoneeseen panolle. En viitsi pyytää siltä maksua. Lopulta se suostuu kaikkeen ilman käsirautoja. Heikko mies, äidinpoika, hävettäis muakin. Naimisiin menossa eikä osaa sanoa ei rumalle huoralle, jota luulee teiniksi. Alentavaa, pedofiilimaista, silti mun työtä. Annan sille kunnon kyytiä. Kyllä mä uskon, että se siitä nauttii, itse en saa mitään irti, kuten en yleensäkään. Ajattelen vain sitä edellisiltaista naista. Yhtäkkiä ovi käy, Laura käy sanomassa, että mua etsitään. Jatkan mun työtä, mitäpä tässä. Varmaan pomo, joka kysyy täniltaista operaatiota. Mun sydän melkein pysähtyy, kun katson ovelle: mua tuijottaa ruskeet säälivät ja surulliset silmät. Ne tuijottaa mua vahvasti, eivätkä ilmeisesti aio kääntyä pois. Lopetan heti sulhasen hoitelun ja käsken sen laittaa housut jalkaan ja häipyä. Tuijotan häntä, eilistä naista.

Käveltyään pitkän käytävän goottimaisen Lauran kanssa hän avasi paskaisen oven. Oveen oli oksennettu ja kaadettu jotain. Kulunut kahva raapi kämmenten ihoon reikiä. Hän avasi oven, etsi katseellaan teinihuoraa ja huomasi tämän välittömästi. Pöydällä makasi toinen mies. Mies nousi istumaan pelästyneenä ja sai käskyn häipyä. Kiroileva mies ei edes katsonut häntä, käveli vain ohitse. Mies oli ilmeisen vihainen, kun hänen iltansa keskeytettiin. Huoneeseen astuminen oli vaikeaa, vaikka tyttö pyysi häntä peremmälle. He istuivat hetken katsoen toisiaan, sanomatta mitään. Hänen kurkkuaan kuivasi. Tuntui kuin hän oli nielaissut desin hiekkaa ja jauhoja, jotka jäivät hänen kurkkuunsa. Tyttö oli hyvin kaunis. Hiukset olivat kuin kasa olkia, mutta kasvot olivat pyöreät. Silmämeikki oli melko runsas mutta tyylikäs. Vaatteet olivat niin niukat, että hänen oli pakko varoa altistumasta vahingolle paljastaa sukupuolensa. Mitään sanomatta nainen nousi pöydältä ja käveli hänen luokseen.

Tunnistan hänet heti, kun hän astuu sisään. Mun sydän alkaa hakata kahtasataa, luulen et mä delaan . Menen hänen luo ja halaan. Hän ei halua takaisin. Tuijotan häntä hetken ja päästän irti. Hän kääntyy ja lähtee kävelemään huonetta ympäri. Tahdon repiä häneltä vaatteet päältä ja huutaa kaiken mitä hänestä ajattelen, toivoen että hän kuuntelis ja tajuis joka sanan. Yhtäkkiä mua alkaa itkettää. Mä läjähdän mun huoneen hajonneelle sohvalle niin että rysähtää. Vieressä oleva ruukkukasvi heilahtaa hieman. Hän tulee istumaan mun viereen ja laittaa kätensä mun ympärille. Olen turvassa, lämmössä, alkutilassa. On käsittämättömän hyvä olla.

Hän ei pystynyt halaamaan naista takaisin. Huoria ei voi omistaa, mutta hän olisi kuitenkin tahtonut painaa nimikirjaimensa tytön rinnuksiin niin, ettei kukaan lankeaisi hänen omaisuuteensa. Huone oli likainen mutta kuitenkin naisellinen. Pöydällä näkyi kellertävä kuminauha ja käytettyjä verisiä neuloja.

Hän ei sanonut mitään. Hän tahtoi tehdä huoransa kanssa asioita, joita he tekivät eilisiltana. Tilanne oli hämmentävä, helposti särkyvää. Häntä pelotti, että nainen särkyisi miljooniksi palasiksi eikä hän löytäisi niitä enää.

Hitaasti mies veti sukkanauhastaan terävän haarukan. Se oli ainut mikä oli irronnut Baarin vastaanottotiskiltä. Hitaasti hän antoi haarukan kulkea tytön kaulalla. – Pelkäätkö kuolemaa? hän kysyi yhtäkkiä hyvin hiljaa. Tyttö pudisti päätään itkien. Sitten meitä on kaksi, hän tuumasi ja pisti haarukan tytön kaulaan. Veri valui pitkin tytön rinnuksia jaloille ja siitä lattialle. Hän oksenteli verta ja yritti saada sanotuksi jotakin. – Huoraa ei voi omistaa, tyttö yski.

Veri tuntuu muuttuvan hyytelöksi kurkkuuni, tahdon sen ulos, tahdon itsekin pois. Mutta tuo naiseksi pukeutunut mies on edennyt jo liian pitkälle. Yritän kuulla mitä hän minulle puhuu. Hän kysyy nimeäni. Erika, mietin, mutten sano mitään. Painan silmäni kiinni. Ainoat sanat, jotka erotan veren maun ja kirvelyn joukosta, puhuvat sekavasti rakkaudesta. Tunnen, kuinka ranteitani raastetaan. Puristan itseni kasaan, reiteni ovat haavoilla. Suunnaton kipu lävistää kehoni silmiäni irrotessa. Silti en huuda, tahdon vain pois. Viimeinen asia minkä tunnen, on suunnaton nautinto kivun keskellä. Naiseni on mies, joka on työntynyt sisälleni. Itkeä en voi, silmäni tunnen kämmenessäni. Vaivun uneen, kipu loppuu, lämmin aalto

pyyhkäisee minut kauas.

Nainen makasi lattialla kasvoissaan punaisen mustat reiät silmien kohdalla. Hän katseli valloitustaan, haisteli naisen hiuksia ja tyydytti itsensä uudestaan. Silti verityö ei saanut miestä pehmenemään. Nainen oli hänet pettänyt, hypännyt toisen miehen syliin heti, kun paha olo oli pahimmillaan. Katsonut ja kaivannut muiden himoa silmillään, joita ei enää ollut. Kaulassaan työllä oli mustelmia ja neljän piikin tekemät syvät haavat. Katumusta mies ei tuntenut. Nyt nainen makasi kylmänä lattialla. Mies sitoi hänet käsistään katossa olevaan putkeen ja jätti siihen roikkumaan.

- Olen ollut sinulle kauhea, hän tunnusti katsoessaan vääristyneitä kasvojenjäänteitä. - Ja tahtoisin silti pyytää anteeksi, rakastan sinua.

Tämän sanottuaan mies raateli naiselta korvat irti. Hän otti tytön piikit pöydältä, mutta ei käyttänyt kuminauhaa. Piikin hän täytti ilmalla ja painoi sitten kaulavaltimoonsa. Hiljainen poksahdus hukkuu baarin ilon kiljahduksiin.

Kadulla kaikuivat juoppojen oksentamisen äänet. Voimistuva tuuli hukuttaa yksinäisen ja viluisen yölinnun lauluyritykset. Katulamput ja kauppakeskuksen mainosvalot heijastuvat pimeyteen. Sade ei sinäkään yönä nouse asfalttikaupungin ylle, vaikka puut meinaavat kuihtua janoonsa. Jossain kaupungin rähjäisessä baarissa mies ja nainen nukkuvat, rauhassa, toinen toisensa hengitystä kuulematta.

Rakkauden hedelmä

Greta Salonen 9c

16.4.08

Juhani istui sängyn laidalla ja katseli nukkuvaa Mariaa. Ennen niin iloinen tyttö oli enää vain muisto. Maria ei ollut noussut sängystä kuluneiden kuukausien aikana. Juhani ei halunnut myöntää, ettei aikaa olisi jäljellä kuin muutama viikko, korkeintaan kuukausi.

Juhani muisti sen päivän, päivän jona Maria oli kävellyt hänen elämäänsä. Oli kuuma kesäpäivä ja aurinko paahtoi pilvettömältä taivaalta. Juhani oli tehnyt pikkupojasta saakka töitä Espoossa, Bensulsin tilalla. Miehet raatoivat pelloilla ilman paitoja, kunnes arvaamatta kaukana tiellä näkyi hahmoja. Vähitellen hahmot tulivat lähemmäs ja saivat selkeämmän muodon. Tilan omistaja oli tullut tyttärensä Marian kanssa tarkistamaan maitaan.

Seuraavien päivien aikana Maria kulki usein pelloilla. Kuun lopulla hän viimein uskaltautui tulla puhumaan Juhanielle. Maria puhui rakkaudesta, ja kuinka se iski nopeasti ja arvaamatta. Juhani kuunteli, muttei itse uskonut moiseen. Sinä kesänä he juttelivat paljon. Maria ja Juhani viihtyivät yhdessä. Lopulta heidän ystävyytensä kasvoi syvemmäksi.

Juhani silitti Marian päätä. Juhani ei ollut koskaan ymmärtänyt, miten Maria aikoinaan sai luvan heidän liitolleen, jota kaikki niin kiivaasti vastustivat, etenkin Marian isä. Liian usein Juhani oli saanut kuulla olevansa onnenonkija, joka haluaa vain osalliseksi tilan vaurauksista. Tosiasiassa Juhani rakasti yksinkertaista elämää eikä olisi edes aikoinaan halunnut muuttaa kartanoon. Maria ei ikinä puhunut siitä, millä sai isänsä suostumuksen, mutta Juhani tiesi, että helpolla se ei ollut tullut.

Siinä sängynlaidalla istuessaan Juhani mietti paljon. Hän palasi muistoissaan aina uudelleen siihen kesään, jossa kaikki oli vielä hyvin. Hän muisteli heinän tuoksua ja Marian suloista naurua. Mikseivät asiat voi säilyä sellaisina kuin ne aluksi ovat, miksi kaiken täytyy muuttua?

Sinä päivänä kun Maria oli esitellyt Juhaniin isälleen, oli kaikki muuttunut. Unelma jossa vain he kaksi elivät, särkyi. Kartanoon muutto vain pahensi asioita, jopa palvelusväki vihasi Juhania.

Ikävät puheet ja epäilyt lisääntyivät nyt, kun Maria teki kuolemaa. Ihmisten katseet porautuivat syvälle. Jopa seinät ahdistivat häntä. Juhani ei osannut kunnolla edes surra, sillä kartano söi häntä sisältä päin,

Juhani otti Marian käden omaansa ja suuteli tyttöä otsalle, Marian käsi värähti. ”Hyvästi.” se oli ainut, mitä Juhani osasi sanoa ennen kuin lähti.

Juhani oli päättänyt lähteä. Hän ei ottanut mukaansa kuin vanhan kiväärin, muuta hän ei tarvinnut. Siellä missä ei ole rakkautta, ei ole syytä elää.

Kun kävin koulua

Minä olin 3-vuotias, kun muutin Espooseen. Ennen minä olin asunut Hämeenlinnassa. Kun minut tuotiin Espooseen, niin minä itkin, koska en halunnut jättää kotiani. Kun sitten tulin Espooseen, niin minä löysin ystävän, jonka nimi oli Tiina.

Minä tapasin myös monta uutta ystävää, kun olin asunut tarpeeksi Espoossa.

Minut vietiin ranskalaiseen päivähoidon. Minua opetettiin puhumaan ranskaa. Parina päivänä jankkasin, että en halua mennä päivähoidon. Kun löysin ystävän sitten päivähoitosta, niin sitten oli kivaa mennä päivähoidon.

Jossain vaiheessa lopetin Tiinan kanssa leikkimisen, koska minulla sitten oli parempia ystäviä. Ne jotka olin löytänyt päivähoitosta.

Parhaanystäväni nimi oli silloin Aniisa. Minä unelmoin monta monta kertaa, että muuttaisimme takaisin entiseen kotiini.

Mummo ja vaarini asuivat Porvoossa. He tulivat joskus meille ja ja sanoin heille, että haluan takaisin entiseen kotiini.

Kun olin 5-6 vuotias, niin minulla oli jo silloin kivaa Espoossa. Minulla oli se kivaa, että entinen parasystäväni Aniisa muutti samaan kouluun kuin minä. Koulussa Aniisa oli vielä vähän aikaa minun parasystäväni.

Sitten kolmannella luokalla sain vielä paremman ystävän josta tuli sitten parasystävä. Hänen nimensä on Vi.

Kun vielä olin päivähoitossa, niin olin Aniisan kanssa. Kun jompikumpi meni kotiin, niin toinen meistä alkoi heti itkeä. Emme halunneet jäädä muitten joukkoon.

Ensimmäisellä luokalla oli aika tyhmää.

Toisella luokalla minua ärsytti kaksi poikaa. Minä ja ystäväni jouduimme aina koulun jälkeen menemään pakoon. Se oli tosi tylsää. Sillä luokalla saimme tutustua parhaaseen opettajaan jonka nimi on Pauliina. Hän on mukava ja kiva opettaja.

Kolmannella luokalla Vi oli parasystäväni. Enää ne pojat eivät ärsyttäneet, vaan he pojat olivat kivoja luokkatovereita.

Me leikimme aina luokkamme kanssa kirkonrottaa. Meidän koko luokka oli paras, sillä meillä oli koko ajan mukavaa. Me emme jättäneet toisiamme pulaan. Me leikimme kaikkien kanssa aina. Olimme kaikki mahtavia oppilaita. Kukaan ei kiusannut eikä ärsyttänyt muita. Meillä oli ihan älyttömän kivaa!!

Kun joku oli kipeä, kirjoitimme toisillemme postia koneen kautta ja laitoimme pulpetteihin papereita. Kirjoitimme että voi hyvin ja toivottavasti pääset pian kouluun.

Neljännellä luokalla meillä oli taas kivaa ja olimme tyytyväisiä toisiimme. Me emme enää riidelleet paljon. Se oli minun mielestäni kertakaikkiaan kivaa ja mukavaa. Yksi poika ärsytti taas mutta hän oli ihan kiva tyyppi. Meidän luokkamme uskoo että hän muuttuu.

Nämä tässä ovat todella mukavia kouluun liittyvää tietoa. Tämä oli mahtavaa!!!

Donika Allija 4A Keski-Espoon koulu

Kun muutin Espooseen

Minun nimeni on Malisa ja kerron teille tarinastani, kun muutin Espooseen.

Keskiviikon iltapäivänä isäni oli kertomassa kertoi minulle, että olemme muuttamassa muutamme. Säikähdin ja kysyin, että minne olemme muuttamassa. Isä sanoi että muutamme Espooseen. Minä kysyin milloin? Isä sanoi, että perjantaina.

Soitin parhaalle kaverilleni Ainolle ja kerroin kaikki. Aino kysyi milloin lähdemme? Sain, että muutamme perjantaina ja Aino alkoi itkeä.

Oli perjantaiamu, kun koulu loppui. Opettajani Titta pyysi minut luokan eteen, halasi minua ja alkoi itkeä kuten ystäväni. Olimme Ainin kanssa ja itkimme koko matkan. Kun olin puistossa, niin puiston tädit antoivat minulle lahjan. Se oli noitaluuta.

Mutta Ainin piti lähteä isänsä luo melkein heti. Silloin minulle tuli paha mieli, koska muutamme. Jos en saisi ystäviä uudesta koulusta...Mummu tuli auttamaan sisukstuksessa. Kun minun piti mennä kouluun ensimmäistä kertaa, niin mummu tuli kanssani kouluun, koska en uskaltanut mennä yksin. Olimme liikuntasalin ovella enkä tuntenut ketään sieltä.

Sitten mummu alkoi jutella heidän kanssaan. Hän sanoi: - Hei oletteko 3luokkalaisia ja he vastasivat, että kyllä. Sitten mummu sanoi: - Tässä on teidän luokkatoveri Malisa. Minua alkoi nolottaa ja menin heti mummun taakse. Sitten kaikki alkoivat jutella minulle ja hetihän minä ystäviä sain.

Yksinäinen Yrjö

12-vuotias Yrjö asuu Porissa. Hänellä ei ole yhtään ystävää. Yrjö on pullea eikä ole kovin rikas. Hänen perheeseen kuului koira, isä ja äiti. Koulussa häntä syrjittiin ja pilkattiin, sillä hän oli nero. Ville ja Santeri olivat koulun pahikset. He kiusasivat Yrjöä ja hakkasivat häntä. Tytöt kunnioittivat ja pitivät hänestä.

Yrjön vanhemmat ajattelivat muuttaa, koska Yrjöä kiusattiin Porissa. Isä ehdotti muuttoa Espooseen, sillä Espoo on rauhallinen pieni kaupunki. Eräänä päivänä he menivät katsomaan taloa Espoosta. Vanhemmat pitivät talosta. Seuraavalla viikolla muuttokuorma saapui jo pihalle. He lastasivat kuorman ja lähtivät Espooseen. Yrjön lähikoulusta saatiin paikka Yrjölle.

Ensimmäisenä päivänä häntä pelotti ja ujostutti. Hänen uudet luokkakaverinsa olivat kilttejä ja kohteliaita. Seuraavana päivänä hän sai uusia kavereita. Tommi ja Johnny, Yrjön uudet kaverit, ihastuivat hänen nerouteensa. Hän oli hyvin onnellinen.

Tiia-niminen tyttö oli rakastunut Yrjöö. Sen tämä sai tietää muutaman päivän päästä. Yrjö ihastui lopulta Tiaan. Perjantai-iltana oli luokan oma disko. Silloin Yrjö ja Tiia kertoivat kaikille, että he seurustelevat. Kaikki taputtivat ja huusivat riemusta. Yrjö elää unelmaansa. Tiian paras kaveri Jaana ihastui Yrjöö. Hän yritti erottaa ja aiheuttaa riidan Yrjölle ja Tiialle, jotta hän saisi Yrjön. Yrjö oli rakastunut syvästi Tiaan eikä antanut kenenkään rikkoa heidän välejään.

Tiia oli aatelininen ja hyvin rikas. Tänään oli Yrjön syntymäpäivä. Hän kutsui koko luokan juhliinsa. Siellä juotiin, syötiin ja tanssittiin. Yrjö sai paljon lahjoja kavereiltaan. Paras niistä oli Tiian lahja. Tiia antoi Yrjölle rakkauden, itseluottamuksen ja rahaa, jotta Yrjö pääsisi matematiikkaa ja luonnontieteitä painottavalle luokalle. Sillä seuraavana vuonna he menisivät yläkouluun.

Yrjön elämä oli muuttunut parempaan suuntaan Espoossa. Hän on iloinen, että muutti Porista. Yrjö on sitä mieltä, että Espoo on Suomen paras kaupunki. Yrjö toivottaa onnea 550-vuotiaalle Espoolle!

Tekijä:Nimo Samatar 6a Keski-Espoon koulu

Espoo tulevaisuudessa

Tulevaisuudessa toivoisin Espoon olevan siisti ja rauhallinen kaupunki. Siellä olisi lentokenttä ja iso huvipuisto. Espoossa olisi suuri kauppakeskus yhtä suuri kuin Itäkeskus. Espoossa toivoisin olevan enemmän kouluja ja taloja. Haluaisin myös enemmän opettajia, ettei tulisi opettajapula ja myös enemmän kauppoja. Espoontoriinkin pitäisi saada enemmän kauppoja, jos tänne muuttaa paljon ihmisiä.

Espooseen pitäisi tulla metro ja pitäisi saada enemmän veroja. Jos Espooseen tulee näin paljon uusia juttuja, Espoosta tulee maailman kuuluisimpia kaupunkeja niin kuin New York tai Tokyo. Espoosta voi jopa tulla parempi. Espoo on suuri kaupunki, jossa on jo Sello. Se on Suomen toiseksi suurin kauppakeskus.

Espoo on rehellinen kaupunki, jossa ei tapahdu mitään pahaa. Espoo täyttää 550 vuotta tänä vuonna. Se on jo aika vanha kaupunki. Tänne muuttaa paljon ulkomaalaisia, sillä he tietävät, että Espoo on hyvä kaupunki, jossa ei tapahdu mitään pahaa. Uskoisin tulevaisuudessa, että

Espoon kuuluisimmat alueet olisivat Tapiola,leppävaara ja laaksolahti. Espoossa on myös paljon kouluja. Tunnen vain Keski-Espoon koulu, Sunankoulun, Ruusutorpankoulu, Ymmerstankoulu, Jalavanpuistonkoulu ja Vallivaarankoulu. Minä tunnen ainoastaan ne Espoossa, vaikka on muitakin. Minä asun Suvelassa ja se on ihana kiva paikka. Ennen asuin Kirkkojärvellä. Suvelassa on aika vanhoja taloja,mutta tänne rakennetaan myös uusia.

Espoon runo

Espoo kotikaupunkini sinä paras minulle olet.

Ja kotikaupunkina minulle pysyt. Jos menettäisin sinut se suru päivä minulle olisi.

Olet minulle rakas ja paras. Olet kallis kaupunki ja ikuinen. Ja olet sen pituinen.

Kun olet näin hieno. Ei mieli jättää yksin. Vaikka minulta kaikki pyysi.

Minä asun suvelassa se osa kaupunkia on.

Anas Abdi 4a Keski-Espoon koulu

Espoolaisia

Espoossa yhdelle naiselle syntyi komea poika. Nainen oli iloinen. Hän katsoi omaa pikkuista vauvaansa ja sanoi: ”Martin, nyt sinun nimesi on Martin.” Kahdeksan vuotta myöhemmin Martin oli jo iso poika. Hän rakasti omaa perhettään ja kotikaupunkiaan Espoota. Hänellä on nyt myös sisko, jonka nimi on Martha. Martin pitää piirtämisestä. Hän piirtää aika hyvin. Yhden kerran hän piirsi heidän talonsa ja pihansa. Mutta hänen suosikkikuvansa on Espoon kaupunki.

Martin käy koulua. Hän tykkää käydä koulua. Hänellä on paljon kavereita ja he ovat tärkeitä hänelle. Martin ja hänen vanhempansa menivät kesällä Italiaan. Italia on Martinin mielestä kaunis maa. Hänen tätinsä asuu Italiassa. Martin kertoi tädille, miten kaunis kaupunki Espoo on. Hänen tätinsä osaa aika hyvin suomea. Martin pyysi omaa tätiään, että tämä tulee joskus käymään Espoossa. Täti suostui. Hänen tätinsä on syntynyt Suomessa ja muutti Italiaan, kun hän oli 16-vuotias.

Martinilla on yksi vaari ja kaksi mummoa. Hänen yksi mummonsaa asuu Italiassa, ja toinen mummo ja vaari asuvat Suomessa. Hänen toinen vaarinsa kuoli sodassa eikä Martin ole nänyt häntä koskaan.

Kun Martin oli jo 10-vuotias, hän rakastui yhteen tyttöön. Martin rakastaa musiikkia ja tykkää soittaa kitaraa. Martinin täti tuli Italiasta viikoksi. Martin ja täti menivät ulos ja Martin näytti tädille kauniita paikkoja. Kun he tulivat kotiin, täti kiitteli Martinia, joka halusi näyttää tädille omat piirustukset. Täti sanoi, että ne olivat upeita.

Seuraavana aamuna Martin heräsi aikaisin, koska hänellä oli koulu. Kun hän tuli kouluun, hän näki sen tytön, johon oli rakastunut. Sitten hän meni kavereiensa luo ja kertoi, että hänen tätinsä tuli Italiasta ja että hän näytti tädille Espoota.

20 vuoden kuluttua Martin oli jo aikuinen. Hänellä oli vaimo, se tyttö, johon hän rakastui 10-vuotiaana. Hänellä oli myös lapsia, yksi poika ja yksi tyttö. Hänen mummonsensa ja vaarinsa olivat jo kuolleet, mutta vanhemmat olivat vielä elossa ja tärkeitä Martinille, joka ei ole unohatanut myöskään omia kavereitaan. He olivat vieläkin aika hyviä ystäviä ja tärkeitä Martinille. Martin oli töissä opettajana. Hän opetti kuvaamataittoa, koska hän piirsi hyvin ja opetti myös musiikkia. Kaikki oppilaat rakastivat Martinia, koska hän oli hyvä opettaja.

Martinin sisko Martha muutti Italiaan ja asuu nyt tädin kanssa Italiassa. Hän tulee kyllä usein Suomeen perheensa luo. Marthallakin on yksi lapsi, joka on tyttö. Martinin pojan nimi on Eero ja tytön nimi on Daniela. Eero on nyt jo 5-vuotias, mutta Daniela on vasta 2-vuotias. Eerolla on paljon ystäviä ja hänkin osaa piirtää aika hyvin.

Darja Guzhova 5a Keski-Espoon koulu

Jennan koeviikko

Eräänä aamuna Jenna meni kouluun ja hänellä oli biologian koe. Opettaja sanoi ”Ottakaa kynä ja kumi esille ” Jenna kysyi opettajalta ” Mikä kynä ja kumi ? Miksi ei kynä, kumi, teroitin, viivotin, vihko, tekstikirja ja tehtäväkirja ? ” Opettaja vastasi Jennalle ”Koska meillä on koe ja silloin pitää olla vain kynä ja kumi.”

Jenna oli ihmeissään ja sanoi opettajalle ” Mutta minulla on syntymäpäivä eikä koepäivä. Jos on syntymäpäivä, niin sitä pitää juhlia , joten otan kakun repusta pois ja aloitetaan syömään kakkua.” Opettaja sanoi Jennalle ” Ei, ei, ei, ei, ei!!! Ei saa syödä kokeen aikana kakkua ja sinä huijaat minua. Sinulla on syntymäpäivä 13.4.” Jenna yritti muistella mikä päivä on 13.4. Jenna sanoi opettajalle:” Ai niin tänään on siskoni syntymäpäivä eikä minun. Anteeksi taisin erehtyä. En muistanut, koska syntymäpäiväni on, niin heitin vaan jotain, koska en halunnut tehdä koettani. En ole harjoitellut siihen, koska kukaan ei ole kertonut minulle, että koe on tänään. Joten sen kun jaat kokeet” Niin opettaja jakoi kokeet, Jennalle viimeisenä.

Ensimmäinen kysymys oli: mikä on Ranskan pääkaupunki? Jenna kirjoitti Kapkaupunki. Toinen kysymys oli, mikä on tundra? Jenna vastasi, että Luxsenburg. Kolmas kysymys oli, mikä on Brysselin pääkaupunki? Jenna vastasi, että se on Ranska. Viimeinen kysymys oli, mikä on maapallo? Jenna vastasi, että se on futispallo koska, harrastan futista.

Jenna oli viimeinen oppilas, joka vei kokeen. Opettaja jäi suu auki ja sanoi ” APUA!” Jenna sanoi kaikille oppilaille: ”Menkää hakemaan terveydenhoitaja!” Kaikki oppilaat tekivät mitä Jenna käski. Terveydenhoitaja tuli paikalle ja kysyi: ”Mitä täällä on tapahtunut, huusitte apua!?” Opettaja sanoi ” Ei mitään, kuhan tarkistelen Jennan koetta ja olen ihan hämmästynyt!”

Jenna kysyi opettajalta:”Onko minulla kaikki oikein?” Opettaja sanoi: Ei, tietenkään ole! Sinä olet vain ainoa oppilas, joka et tiedä mitään. Maapallo ei ole futispallo, vaan se on koripallo, joten olet saanut kokeesta 10-. Se on huonoin. Kokeen paras numero on 4+. Tajuatkos?” Jenna vastasi:” Kyllä opettaja.” Terveydenhoitaja oli ihan hämmästynyt ja sanoi: ”Eikö 10- ole hyvä ja 4+ huono, koska kymmenen on enemmän kuin neljä, mutta plus on suurempi kuin miinus. Joten Jenna on luokan paras oppilas.” Opettaja oli kauhean vihainen ja huusi:” EI OLE! 4+ ON PARAS NUMERO! JA 10- ON HUONAIN TAJUUTKO!?” ”Ky-ky-ky-ky-kyllä”, mu-mi-sin, ”ymmärrän ja anteeksi jos, kysyin, koska ajattelin vaan.” Opettaja huusi hirmuisella äänellä: ”ULOS HETI! JA KAIKKI KOTIIN!” Jenna sanoi ” Hei hei opettaja. Onko sinulla kenties kuuma, koska sinä olet ihan punainen?” Opettaja huusi: ”ULOS HETI!” Jenna huusi ” ÄÄÄÄÄKKKK, OPETTAJA JUOKSEE KOHTA PERÄÄN VASARAN KANSSA!”

Edona Krasniqi 5a Keski-Espoon koulu

Hauska retki

Eräänä kesäpäivänä menin huvipuistoon eli Linnanmäelle. Siellä on monta laitetta, sellaisia kivojakin. Jotkut laitteet ovat pelottavia. Minä en uskalla mennä vuoristorataan, koska se menee liian lujaa. Mutta kun menin yhteen laitteeseen nimeltä Maailmanpyörä, se oli aika hauska ja kiva. Nimittäin kun laite käynnistettiin, menin ylös korkealle ja näin pieniä ihmisiä, varmaan minä olin jättiläinen ja alhaalla olevat ihmiset olivat muurahaisia, niin minä ainakin ajattelin. Se oli aika hauskaa.

Silloin kun laite käynnistettiin alussa, minulla oli perhosia vatsassa. Minua jännitti vähän, koska ennen en ollut käynyt maailmanpyörässä. Mutta onneksi siskoni tuli minun kanssani, jotta minun ei tarvinnut jännittää. Maailmanpyörän jälkeen menin kummitusjunaan. Minua säikäyteltiin koko ajan, minä kiljahdin ”IIK!”, mutta siskoni lohdutti minua sanomalla: ”Ne eivät ole aitoja.” Minä uskon siskoani, koska hän ei koskaan valehtele minulle, mutta vain silloin kun on pakko.

Sitten menin laitteeseen nimeltä Vonkaputous. Se oli iso rengas, johon mahtui neljä henkilöä. Meitä oli vain kaksi henkilöä. Saimme onneksi sellaisen suojan, joka oli muovia. Saatiin suoja sitä varten, että emme kastuisi, koska Vonkaputouksessa oli vesiputous, joka kastelisi meidät läpimäriksi. Kävimme melkein kaikissa laitteissa ja sitten minä ja siskoni lähdimme kotiin.

Elmedina Miftari 5A, Keski-Espoon koulu

Jalkapalloturnaus

Minä heräsin aamulla. Oli 20 minuuttia aikaa ennen kuin autot lähtisivät Blue1-areenaan, joka sijaitsee Kirkkonummella. Nousin, pesin hampaat ja laitoin eväät reppuun. Jäljelle jäi 10 minuuttia. Laitoin kengät ja takin, kun menin koulun kentälle, aikaa oli enää noin 4 minuuttia. Autot olivat paikalla, joten ehdin hyvin. Tiesin että kahden minuutin kuluessa lähdetäisiin ja niin tapahtui.

Kun olimme perillä jouduimme odottamaan, kunnes raidallisten peli olisi loppu. Sillä välin kun he pelasivat, me kävimme lämmittelemässä. Kun raidallisten peli oli loppunut, meidän pelivuoromme koitti ja tässä pelissä olimme TiPS Alfaa vastaan.

Peli alkoi hyvin ja pelasimme tosissamme, ainakin yritimme pitää peliä tasoissa. Vähän ajan päästä yksi vastustajista nousi ja teki maalin. Sen jälkeen kun he olivat tehneet maalinsa, he tekivät toisen perään ja kolmannen. Aika oli nopeasti kulunut eikä toivoa ollut enää. Vastustajat hyökkäsivät vielä viimeisen kerran ja saivat maalinsa ja peli päättyi kokonaan 4-0. Niin me hävisimme ensimmäisen pelin.

Seuraavaksi odotimme tulevaa peliä. Siinä olimme kasiysi Interiä vastaan. Aloitimme tasaisesti. Kun oli kulunut kolme minuuttia, vastustaja sai ensimmäisen maalin. Me vain pelasimme reilua peliä ja kesken pelin niille alkoi tulla keltaisia kortteja. He saivat yhteensä noin viisi korttia mutta samalla kun he saivat keltaisia kortteja, he heikkenivät koko ajan, kunnes Eetu Kauria EBK teki ensimmäisen maalin. Kun oli pelattu yksi minuutti ja 50 sekuntia, silloin Eetu Kauria teki taas toisen maalin. Silloin aloimme puolustaa paljon, sillä peli oli 2-1. Odotimme vielä sopivaa aikaa tehdä se kolmas maali. Vihdoin aika koitti yrittää maalia. Vain kaksi viimeistä hyökkäystä niistä onnistui. Lauri, Eetu ja Ali hyökkäsivät. Ensin Ali syötti Eetulle ja Eetu Laurille ja Lauri tykitti suoraan maaliin. Se maali oli hyvin tehty. Kaikki pelaajat olivat iloisia. Oli jäljellä tosi vähän aikaa. Me pelasimme kovaa ne viimeiset minuutit ja sekuntit, sillä kyse oli voitosta. Emme luovuttaneet, vaikka he hyökkäsivät miten. Sitten tuomari vihelsi ja aika oli loppunut. Sen jälkeen kättelimme ja lähdimme pois koko kentältä.

Tiesimme, että seuraavat vastustajat olivat osa meidän joukkueestamme, mutta he olivat eri ryhmästä. Me olimme valkoisia ja he raidallisia. Odottelimme ensin, että heidän pelinsä loppuisi. Kun se loppui, me menimme pelaamaan. Ei aikaakaan, kun vastustajat tekivät ensimmäisen maalin. Sitten he tekivät toisen, kolmannen, neljännen ja viidennen. Kun he olivat tehneet noin paljon maaleja, meidänkin piti tehdä yksi maali, ei saatu jäädä nollille. Niin Eetu Kauria kikkasi koko kentän ja teki maalin. Se oli tosi hyvin tehty. Mekin pidimme siitä ja se oli hieno hyökkäys häneltä. Raidalliset jatkoivat hyökkäyksiä ja onnistuivat tekemään vielä kolme peräkkäistä maalia. Jäljellä oli viisi minuuttia, kun peli loppuisi. He onnistuivat tekemään vielä viisi peräkkäistä maalia. Me emme antaneet periksi, me puolustimme loput kaksi minuuttia. Peli päättyi. Kättelimme, otimme kaikki meidän tavaramme ja aloimme matkata kotiin. Kaikki olivat väsyneitä, kun palasimme, mutta silti näytimme, että olimme pelanneet kovasti ja loppuun asti hyvin.

OTTELUOHJELMA

EBK WHITE 0 vs. 3 TiPS Alf
EBK WHITE 3 vs. 1 Kasiysi Inter
EBK SRTIPES 10 vs. 1 EBK WHITE

Elie Akili 5A Keski-Espoon koulu

Oma elämäni

Synnyin 1996 Kotkassa 14. päivänä huhtikuuta. Me muutimme Joensuuhun ja sieltä Espooseen kun olin 4-vuotias. Asun Sunassa, Aluksi minulla oli tylsää. Katsoin vain koko ajan telkkaria ja pelasin pleikkaria, mutta kuitenkin aloin saada kavereita nopeasti. Yksi on 14-vuotias. Hän on vaaleatukkainen keskikokoinen ihminen. Harrastan jalkapalloa EBK P96-joukkueessa. Meillä on aina harjoitukset tiistaisin, torstaisin ja sunnuntaisin. Torstaisin harjoitukset ovat Keski-Espoon koululla, jota minä käyn. Minun pelipaikkani on yleensä vasen tai oikea puolustaja, joskus pelaan keskikentällä laidassa. Molemmat laidat käyvät, mutta en koskaan pelaa maalivahtina.

Minun molemmat vanhempani ovat syntyneet Kosovossa. Minulla on kaksi isoveljeä, toinen on 17-vuotias ja toinen 19-vuotias. Äitini käy töissä Olarissa ja on ammatiltaan lähihoitaja. Isäni käy töissä Helsingissä ravintolassa. Ammatiltaan hän on kokki. Minun nuorempi isoveljeni opiskelee ammattikorkeakoulussa Lakelassa. Häinkin opiskelee kokiksi. Vanhempi isoveljeni on töissä Isossa Omenassa. Hän on ammatiltaan datanomi. Meidän kaikkien sisarusten yhteinen harrastus on jalkapallo. Me pelaamme kavereitten kanssa jalkapalloa ja salibandyä yleensä omalla kotipihallamme. Joskus menemme läheiselle kentälle. Minulla on pihakavereita, koulukavereita ja joukkuekavereita.

Minä ja perheeni käymme kesäisin omassa kotimaassamme Kosovossa. Minulla on siellä enoja, tätejä, mummo, mummi ja serkkuja. Mummoni luo on tosi pitkä matka. Menemme sinne kahdella lentokoneella, ensin Unkariin ja sieltä Kosovoon. Kun olemme lentokentällä, sieltä on vielä kolmen tunnin ajomatka talolle. Viemme Kosovoon tuliaisia. Siellä sitten tulee sukulaisia tervehtimään meitä ja sen jälkeen me pidämme hauskaa, kuten menemme kauppaan ostamaan ruokia illalliseksi.

Haskuka Eroll 5A Keski-Espoon-koulu.

Pahuuden silmää tuhoamassa

Eräänä päivänä tyttö, joka oli 14-vuotias, itki rannalla. Hän oli menettänyt isänsä, koska tämä oli ajanut kolarin sillalla. Tyttö, jonka nimi oli Tiina, oli asunut koko ikänsä Espoossa. Tiina oli niin surullinen, että meni uimaan. Hän ei osaa uida, mutta pääsikin todella pitkälle matkalle. Yhtäkkiä hän pyörtyi kesken matkan.

Herättyään Tiina ihmetteli, miten hän oli joutunut tuntemattomaan paikkaan. Hän mietti, missä oli ja miksi kaikki näytti vanhalta. Tiina näki talon ja päätti mennä sisään. Talossa oli vanha nainen riekaleisissa ja haisevissa vaatteissa. Missä minä olen ja kuka te olette?, Tiina ajatteli. Hän mietiskeli samalla, osaisiko mummo puhua suomea. Hän osasikin. Mummo sanoi: ”Minä olen Anne, ja nyt olet Espoossa.” Yhtäkkiä Tiina sanoi: ”Jos olemme Espoossa niin, miksi täällä ei ole sähköä eikä myöskään muualla maailmassa?” Tiina oli peloissaan ja ihmeissään asiasta. Anne ihmetteli: ”En ymmärrä, mitä puhut, mutta elämme 1460-lukua. ”Mutta minähän olen 2000-luvulta”, Tiina parahti ja puristi Annen kättä itkien.

Yhtäkkiä joku poika ryntäsi sisään ja sanoi: ”Minä olen Juha, ja näyttää siltä, että sinä olet tullut tulevaisuudesta. Voin kertoa sinulle kaiken mitä tapahtui”, Juha selitti ja Tiina kuunteli tarkkaan. Hän sai tietää, että Juha ja hän olivat tulleet merestä, jonka alapuolella oli musta silmä. Juha sanoi, että silmän tuhoamalla voi päästä omaan aikaan kotiin. Tiina kysyi: ”Mitä jos menemme sinne, mistä minä siirryin tänne?”

”Se voi olla vaikeaa, sillä olemme oudossa maailmassa. Tämän maapallon osa on pahuuden silmä. Olen saanut selville, että katosimme samassa paikassa ja löysin tämän maan kartan. Olen tutkinut sitä jo neljä päivää ja nyt tiedän, että meidän pitää mennä tähän paikkaan”, Juha kertoi. Tiina sanoi: ”Meitä on ainakin kaksi.” Juha huusi hiljaa: Väärin...meitä on viisi. Saanen esitellä Pekka, Tuppe ja Saara.” Viisikko tutustui toisiinsa, pakkasi tavaroitaan ja lähti matkaan.

Metsässä heitä vastaan tuli heti hirviöitä, joilla oli leijonan vartalo ja yksi silmä. Viisikko juoksi nopeasti karkuun ja he saapuivat merelle, mutta silloin Tuppe oli kadonnut. Nelikko tiesi, että hän jäi leijonien kitaan.

He menivät Espoon hienoimman paikan luo, vaikka oli vuosi 1463. Paikka loisti ja oli värillisen kaunis. Tiina ymmärsi, että Espoo on ollut kaunis jopa vanhoina aikoinakin. Nelikko jatkoi eteenpäin. Yhtäkkiä paljon kiviä lensi ilmassa heitä päin. Onneksi kaikki ehtivät väistää. Saara oli sanonut, että he tarvitsevat dynamiittia räjäyttääkseen silmän. Pekka oli kuitenkin sanonut, että kohta löytyy paljon dynamiittia. He etsivät sitä. Paikka oli niin kaunis, että punainen dynamiitti näkyi heti. He tunkivat kolme dynamiittipötköä kunkin reppuun ja jatkoivat matkaa.

Lentäviä kiviä lensi taas heitä päin, ja Pekka jäi tällä kertaa alle. Kolmikko itki ja hyppäsi pois, koska dynamiitit räjähtivät Pekan reppussa. Tiina ja muut lepäsivät rankan matkan jälkeen. Tiina ihaili paikkaa. Yhtäkkiä Juha sanoi: ”Meidän pitäisi jatkaa matkaa.” Kolmikko näki meren pahuuden silmän, joka oli meren alla. ”Paikka näyttää hirveältä”, Tiina sanoi peloissaan ja täristen. He jatkoivat matkaa, mutta vaaraa ei enää tullut vastaan.

Vihdoin kolmikko oli tullut rannalle ja Tiina ihmetteli. Kun viimeksi näimme tämän meren, niin minun mielestäni täällä ei ollut siltaa. Saara hymyili: ”Hyvä että on, sillä emme olisi jaksaneet uida ja sitä paitsi siellä taitaa olla krokotiilejä tai haita.” Juha huusi: ”Katsokaa! Tuo eliö hyppää. Sillä taitaa olla hain pää ja sarvet, vartalo ja kädet ovat ravun ja jalat ovat krokotiilin ja ravun. Häntä taas krokotiilin.” Tiina sanoi: ”Paras olla putoamatta veteen. Jatketaan siltaa pitkin.” Niin he jatkoivat siltaa pitkin. Juha lähti ensimmäisenä, sitten Tiina ja Saara.

Yhtäkkiä Juhan astuessa sillalle sen ensimmäinen osa romahti veteen, mutta onneksi Juha ehti hypätä takaisin. Saara sanoi: ”Tämä silta on outo. Jos sen päälle astuu, se romahtaa veteen parissa sekunnissa. Olisit voinut päätyä elikoiden ruuaksi, Juha!” Tiina huomautti: ”Ei, ratkaisu on se, että sillan jotkut osat eivät romahda, ja meidän on selvitettävä mitkä. Kun olemme selvittäneet, mitkä osat eivät romahda, paljastamme tien.” Juha kysyi: ”Huh huh...Miten sinä tuon tiedät?” Tiina vastasi: ”Tiedän, koska seisot nyt sellaisen osan päällä, joka ei romahda.” ”Miten sitten jatkamme matkaa, jos emme tiedä, mitkä osat eivät romahda?” Juha kysyi. Saara vastasi: ”Mitä, jos otamme kepin ja tökkäämme kepin päätä maahan, silloin tiedämme, romahtaako se osa vai ei.” ”Tehdään niin!” Tiina huusi.

Niin he etsivät paksun kepin. He löysivät parin minuutin etsimisen jälkeen. He raivasivat tien siltaa pitkin. Kesti pari tuntia, kunnes he pääsivät loppuun saakka. ”No niin...Miten pudotamme dynamiitin, jos langan syttyessä heitämme sen veteen ja sen lanka sammuu veden alla?” Tiina kysyi. ”Käytämme suoraa putkea ja pudotamme kaikki dynamiitit putkesta alas. Putken osat ovat repussani ja ne on helppo koota”, Juha neuvoi. Niin he tekivät putken ja pudottivat kaikki dynamiitit putkea pitkin alas. Kaikki pyörtyivät ja herättyään he olivat iloisia, sillä kaikki olivat palanneet nykyiseen aikaan ja samaan paikkaan. Heistä tuli parhaimmat kaverit tämän seikkailun jälkeen.

Hoang Nguyen 6B Keski-Espoon koulu

Espoo uudistuu

Tänä vuonna ja viime vuonna Espoo on uudistunut, sillä Espoo on nyt täysin erilainen kuin ennen vanhaan.

Espoossa on uusia kauppakeskuksia ja marketteja ja asuntoja. Espoon keskuksessa rakennetaan Espoontorin vieressä olevan S-marketin viereen kauppakeskus, jonka nimi on Entresse. Siitä tulee tosi valtava kauppakeskus. Se on valmis vuonna 2009. Keski-Espoon kirjasto siirtyy sinne seuraavana vuonna. Keski-Espoon kannalta se on tylsää ja tyhmää.

Keski-Espoon koulun oppilaat ja opettajat eivät pysty menemään koulun kautta kirjastoon lainaamaan kirjoja eivätkä palauttamaan kirjoja. Kaikki muutkin asukkaat, jotka asuvat lähempänä, kärsivät. Heillä oli helpompaa tulla kirjastoon. En tiedä minä vuonna joku pari vuotta sitten tuli Xbox 360 ja tietokoneita teukkaan. Teukka on nuorten aluetta jossa pelataan tietokonepelejä yms. Siitä lähtien kirjastossa on ollut paljon väkeä, lapsia, nuoria ja aikuisia.

Espoo on uudistunut!!

Izet Mehinovic 4a Keski-Espoon koulu

Muutto Espooseen

Tänään oli se päivä. Päivä, jolloin 12-vuotias Riina perheineen muuttaisi Espooseen. Riina on asunut koko ikänsä Rovaniemellä ja käy kuudetta luokkaa Rovaniemen peruskoulun ala-asteella. Riinan äiti, Helena, oli viikko sitten tultuaan kotiin töistä kertonut, että perhe muuttaisi Espooseen. Kerrottuaan asian hän juoksi sisälle pakkaamaan. Riina ihmetteli, mitä hänen äitinsä oikein ajatteli ja päätti mennä kysymään asiaa äidiltä, kunhan hän lopettaisi pakkaamisen. Myöhemmin iltapäivällä Riina meni kysymään äidiltä, mistä äiti oli saanut päähänsä, että he muuttaisivat. Silloin äiti kertoi Riinalle, että oli saanut hyvän työtarjouksen Espoosta.

Aamulla, kun kaikki tavarat oli pakattu, tulivat muuttomiehet. - Juuri sopivasti, ajatteli Riina. Muuttomiehet alkoivat nostaa tavaroita muuttoautoon ja nousivat itse kyytiin. Tietenkin Riinan äiti juoksi taloon tarkistamaan, olivatko kaikki tavarat mukana. Vihdoin ja viimein hän tuli takaisin ja pitkä matka Espooseen sai alkaa.

- Kestää taatusti pitempään kuin on tarkoitus, ajatteli Riina, sillä hän tiesi, että hänen äitinsä ajaisi hitaasti, jottei tulisi sakkoja, kuten äiti sanoo yleensä, kun ollaan automaatoilla. Eikä isästä tainnut olla hyötyä ajamaan autoa, sillä hän nukkui sikeästi etupenkillä suu auki ja kuorsaten. - Voi tuota ihmistä, ajatteli Riina ja siinä samassa nukahti itsekkin takapenkille, mutta ei sentään suu auki tai kuorsaten.

Riinan herättyä hänen ihmeekseen he olivat jo perillä. Siinä, hänen silmiensä edessä, oli heidän tuleva talonsa. Iso, valkoinen omakotitalo. Talo oli kolmikerroksinen. Riina meni sisälle taloon iloisena katsomaan tulevaa huonettaan. Huone oli iso. Katto ja seinien pinnat oli maalattu taivaansinisiksi ja seinien alaosat oli maalattu vihreiksi. Huoneessa oli myös pieni parveke ja tie kattoterassille. - Täydellinen huone, ajatteli Riina ja katsoi huoneen ikkunaan. Metsän kauniin vihreät puut, pensaat ja pienet kukat näkyivät suoraan huoneeseen. Takapihallekin oli suora näköyhteys ja hyvä myös. Hetken päästä hän kuuli äidin huutavan häntä alakertaan ottamaan omat laatikkonsa ja purkamaan ne. Riina ajatteli, että äiti kutsuisi iltapalalle kohta, joten kiirettä pitäisi pitää.

Kun äiti kutsui Riinaa iltapalalle, Riina oli juuri saanut laitettua viimeiset kirjansa kirjahyllyyn, minkä jälkeen hän meni alas syömään iltapalaa. Iltapalana oli papuja, joita Riina inhosi yli kaiken, mutta päätti syödä äidin mieliksi kaiken ruuan. Äiti ihmetteli, kun Riina oli syönyt kaiken ruuan ja tarjosi iloisena lisää ruokaa. Riina ei millään jaksanut syödä lisää, joten hän kiitti ruuasta, nousi pöydästä ja pesi astiansa. Pestyään astiat hän oli todella väsynyt eikä millään jaksanut olla pitempään hereillä, joten hän toivotti äidilleen ja isälleen öitä ja meni pesulle. Tultuaan pesulta hän meni suoraan huoneeseensa ja katsoi ikkunaan. Riina näki ikkunasta ison punaisen rakennuksen ja arvasi sen olevan hänen tuleva koulunsa ja meni nukkumaan.

Aamulla Riina heräsi herätyskellon ääneen. Hän hieroi silmiään, nousi sängystä ylös, venytteli ja aikoi mennä vessaan, mutta kun hän avasi huoneensa oven, siellä olikin tosi iso lahjapaketti. Riina istuutui lattialle tutkiakseen kunnolla lahjapakettia. Lahjapaketin reunasta hän löysi kortin, jossa luki ”Hyvää Syntymäpäivää Riina!!” Silloin Riina muisti, että oli hänen syntymäpäivänsä. Hän täyttäisi tänään 13 vuotta. Riina avasi lahjapaketin innoissaan. Paketissa oli ihanan pieni kissanpentu. Riina oli haljeta ilosta, sillä hän oli toivonut kissanpentua 5-vuotiaasta lähtien. Kissanpentu oli niin pieni, että hädin tuskin sai silmänsä auki. - Varmaan parin päivän ikäinen, ajatteli Riina. Hänellä oli mennyt tähän asti kaikki hyvin, mutta yksi asia oli jäänyt hänelle epäselväksi, ketkä olivat jättäneet kissan oven eteen yllättääkseen Riinan. Riinaa se ei näyttänyt haittaavan, sillä hän oli vihdoin saanut ikioman kissan. - Mikään ei voi mennä tämän paremmin, ajatteli Riina.

Khadra Abdirazak Sugulle

Koulutieni

Aamulla kun herään, olen aina tosi väsynyt, vaikka menen nukkumaan välillä aikaisin. Pesen hampaat, pukeudun ja katson televisiota. Herään aina 45 minuuttia ennen lähtöä. Kun 45 minuuttia on kulunut, menen ulos bussipysäkille. Onneksi pysäkki on ihan meidän talomme vieressä. Kun odotan bussia, kuuntelen musiikkia, koska silloin on niin kylmä enkä halua ajatella mitään muuta kuin musiikin sanoja.

Koulumatkani on todella pitkä, jos kävelen. Jos menen bussilla, se ei ole niin pitkä. Maksan aina itse bussimatkat. Matkani kestää bussissa noin 15 minuuttia. Jos kävelen, matka kestää noin 30 minuuttia kouluun ja kotiin. Bussissa kuuntelen välillä musiikkia, välillä yritän nukkua. Bussini kiertää. Kun olen bussissa, en halua, että olen perillä, koska bussissa on todella rentoa kuunnella musiikkia. Ennen en voinut olla bussissa kauan, koska minulle tuli huono olo.

Kun olen perillä, minun pitää kävellä vähän. Välillä törmään luokkakavereihin kävelymatkalla. Olen usein aikaisin koulussa. Silloin juttelen kavereiden kanssa tai luen kokeeseen tai pistareihin. Kun pääsen koulusta, menen suoraan kauppaan, koska kauppa on lähellä koulua. Ostan karkkia tai limua.

Kun odotan bussia kotiin, kaverini odottaa kanssani. Bussi on aina myöhässä, joten joudun aina odottamaan. Harmi, että pääsen kotiin vain yhdellä bussilla. Matkalla kotiin kuuntelen musiikkia ja nukun, kuten aina. Välillä nukahdan, niin että bussipysäkkini on mennyt ohi, mutta ei se haittaa, koska en ole ollut koskaan myöhässä. Välillä en mene bussilla suoraan kotiin. Menen kaverini luo leikkimään tai menen kirjastoon odottamaan äitiä, joka välillä tulee hakemaan minua.

Keväällä ja syksyllä kävelen aina kouluun ja kotiin takaisin. Välillä kaverini Edona tulee hakemaan minut pyörällä. Talvella en halua kävellä kouluun, koska on niin kylmä. Haluan bussikortin, koska aina joudun maksamaan ja välillä unohdan rahat kotiin ja joudun kävelemään kylmässä säässä. Kesällä on kivaa kävellä. Nyt pitää oottaa vain kesää.

Nguyen thi thu Trang 5a Keski-Espoon koulu

Ystävyys

Olipa kerran kaksi poikaa. Heidän nimensä olivat Sami ja Pekka. He olivat parhaita kavereita ja he olivat myös samalla luokalla. Eräänä päivänä Pekka ja Sami riitelivät, kumpi on pidempi ja he mittasivat. Kun he olivat mitanneet, Sami kertoi olevansa 140 cm pitkä ja Sami sanoi myös olevansa yhtä pitkä. Siitä he eivät enää riidelleet.

Oli kesä. Sami ja Pekka aikoivat pyöräillä rannalle. He kysyivät lupaa, mutta he voivat vain silloin mennä, jos joku vanhempi tulee mukaan ja Samin isä tulee mukaan. He menivät Samin isän autolla. Pekka ja Sami menivät heti uimaan, kun tulivat rannalle. Samin isä tuli myös uimaan ja he uivat koko päivän. Tuli ilta ja he menivät kotiin. Kun he tulivat kotiin, he menivät keittiöön syömään.

Seuraavana päivänä Sami ja Pekka menivät pyöräilemään. He tulivat autiotalon

luo ja aikoivat mennä sisälle, mutta Samia alkoi pelottaa. He kuitenkin menivät sisälle ja näkivät juopon. Pojat juoksivat pyörien luo ja pyöräilivät niin kovaa kuin pystyivät. Kun Pekka ja Sami tulivat kotiin, he olivat peloissaan, sillä he eivät aikoneet kertoa käyneensä autiotalon luona. Kun pojilta kysyttiin, missä he kävivät, he sanoivat käyneensä vain pyöräilemässä. Tuli ilta, Sami meni kotiin, alkoi katsoa tv:tä ja meni nukkumaan.

Ragnar Pint 6B Keski-Espoon koulu